

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

A large, abstract graphic composed of numerous thin, black lines radiating from a central point, creating a fan-like or sunburst effect. The lines vary in length and angle, filling the upper and middle portions of the cover.

**FRĂIELE
SCHIMBĂRII
ANA-MARIA BĂLAȘ**

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2020

Cuprins

Nota autorului	7
Și fug ca să mă întorc iar	11
Corpul meu	12
Poem	14
E toamnă iar	16
Renaștere.....	19
De cine atârnă pământul nostru?.....	20
Nota de plată	21
Eu tac	22
Mă ascund în tine, să-mi amintesc de mine	24
Calul	25
Pământuri adormite.....	27
Creste	29
Să ne curgă iubirea în șuvoaie	31
Suntem mici	33
Exprimări neexprimate	35
Viața ca o seducție ambivalentă	37
Metrou	39
Praful se ridică.....	41
Nisipurile îmi îngroapă tălpile la maluri	43
Pe aripile unui cal măiastru	45
Cu capul în jos, refuzând sărutul mării pe chip.....	47

Copilării	49
Napoli	51
Fiecare culoare din tine are câte o poveste	52
Pasărea albastră	55
Cărările cele mai puțin umblate sunt cele pe care le creăm pentru noi înșine – frâiele schimbării 1	57
Sirena din Gibraltar	59
Ochiul din talpă	61
Nori.....	62
Ne luăm zborul abia când începem să vedem fluturele din noi	63
Anxietăți.....	65
Găurile negre se disipă	66
Frâiele schimbării 2	69
Carusel	71
Prima ninsoare	73
Străinii	76
Mă iubești, așa imperfectă și zăludă.....	78
Obsesiv-compulsiv	80
Îmbrățișare	82
Tango	85
Memoria corpului.....	87
Ploaia.....	88
Focul.....	90
Cioara #crow pose	93
Exercițiul iluziei	95
Oglinda.....	97
Salt	98
Eu mare, tu munte.....	100

Când plouă din mare, doare	102
Noapte neagră	104
Rai	106
Copacul vieții	108
Clipe tatuate pe suflet	109
Plajă pustie	111
Fugi	113
Poem fără titlu	115
Hashtag epic	117
Mindfulness	119
Sfârșit și început de an	120
Malul mării	121
Mergi în larg, să vezi în tine ce nu poți vedea la mal	123
Liberi ca păsările cerului	125
Poezia pământului e ca o femeie	127
Răbdare	129
Prin cerc trec prin cercul vieții	131
Urc deasupra norilor de ceață	133
Fetița cu părul bălai	135
Timpul nostru se scurge într-o clepsidră gătuită la mijloc de distanța dintre noi	137
Tatuaje logice	139
Basme cu cai	141
Poate există un sens anume	143
Proces de fierbere	145
Safir	146
Povestea unui cal măiastru ce sapă în alabastru	148

Și fug ca să mă întorc iar

și fug iar,
și apoi mă întorc, și Țes din nori – noi ramuri ce
cresc înspre cer și ne înconjoară pe amândoi.
ne ținem de mână și mergem împreună.
privim înainte, acolo unde scările duc înspre
oriunde și niciunde,
dinspre nicăieri, ușile nu au nici măcar nume,
iar zidurile se nasc și mor,
și scările urcă și iar coboară
precum acordurile de vioară.
privesc în jos, și îmi vorbesc în gând.
și țip!
sunt Aici. Acum. și merg pe drum.
mâinile rigide țin între degete o hârtie,
să curgă cerneala pe foaie, pe coamă din vârful
de deal să zboare înspre mare.
și mintea să-i șoptească vers cu vers, fără
încetare,
degetele au răni, dar continui să urc înspre zări,
în galop să zbor, și frâul să-l țin, aici și acum, să
fiu.

Corpul meu

sunetul apei îți inundă urechi, și mușcă din porii
uscați, să curgă țiparele vechi.
apa curge, și ploi adună.
iar cerul rămâne de un albastru fără pată,
curentul se încordează ca o săgeată, apele se
adună laolaltă,
ochiul se umple de mare, scările urcă, și fiecare
scară abruptă se rupe și se reconstruiește din
bucăți,
într-o continuă mișcare.
măinile dau formă lutului, cu apa din mare,
fiecare bucată din tine e o parte din mare,
din mine, din ei, din fiecare,
din oameni cu zâmbete de soare,
din oameni burghie,
din oameni deșert,
din oameni cu luna în piept,
din oameni cu ochii calzi și cu bujori în obraji,
din oameni copii,
din oameni pădure scaldată și-n noapte și-n zi.
în tăcere, toate cresc și își vorbesc, și răni își
vindecă –
de sine își amintesc.

în tăcere, și râsul și plânsul au același glas,
căci inima reglează volumul, chiar și atunci când
nu are glas.
mă tragi de păr, și alerg,
mă iei de mână, și alergăm împreună,
simt în palme ploaia, e rece, și picăturile se
adună,
sar din palmele ținute căuș, iarăși, toate,
visul se transformă din șuierat în șoapte,
pădurea înverzește,
apa curge la vale prin corpu-i de smarald,
să-și facă loc acolo unde valul ajunge la mal.
sapă apa în pământ,
sirenele își lasă coada în larg, la margine de
hotar, oceanul și marea să întâlnească,
iar corpul să înceapă să se iubească.

Poem

poem.

cuvânt ce ține între consoane ca între palme
albastrul de dincolo de ziduri.

buzele întredeschise ale unei emoții ce curge de
jos în sus, dinăuntru înspre dinafară și înapoi.

atât de simplă e emoția, încât curge odată cu
respirația.

atât de simplu uităm să ne uităm la ea, și ne
uităm pe noi, să fim pur și simplu prezenți, în acel
moment trăit,

cu fiecare adiere ce unduiește valuri de gânduri,
și mișcă riduri pe chip.

emoția,

așa furioasă și blândă,

și nemernică,

și pură și plăpândă,

își ia zborul de dincolo de gând, de acolo, de
unde pulsul inimii are aceeași ștampilă,

același sânge și pământ.

respirația scoate din noi emoții de-a valma, și ne
speriem de ele degeaba.

copiii au uitat să se joace de-a baba-oarba.

în ochi de copii, din râsete și lacrimi, emoția

prinde culoare și gust,
miroase a cretă, a noroi, a pâine caldă și must,
și-n dansul ei, se prinde-n horă și cu soare și cu
ploi.

emoția rămâne fără glas adesea, dar ea curge
prin timp odată cu noi, și se transformă.

În drumul ei, apele iau altă formă.

poem din apă,

poem pădure,

pașii lasă urme pe nisip: dâre, dâre...

noaptea și ziua se succed prin timp –

interschimbare.

și tu mai râzi, și mai și plângi aievea, ridurile
devin tot mai adânci.

copiii dansează în nisip cu tălpile goale, și
urmele lor curg odată cu apa –

înspre mare .

E toamnă iar

E toamnă iar...

frunzele se așază una câte una pe trupul
pământului, ca pe apă,
cu tot cu noi,
cu tot cu ploii,
în diferite culori.

apa curge dinspre creste înspre văi, și își
răstoarnă pe fiecare frunză câte o poveste.
e toamnă iar ... vântul își schimbă adierea, și
dansul dintre cer și pământ.

umbra se ascunde, te ia de mână și fuge, ajunge
în gând,

și alergi printre frunze, printre crengi,
printre oameni, pe străzi te oprești și iar alergi...
buzele se deschid să respire, aerul toamnei să-l
bea în neștire,

foșnetul ei îl simți în surâs, când vântul îți șoptește
la ureche ceva nespus,
și-ți pare ca un vis.

ascuns în pumnii strânsi, cu ochii închiși
și cioburi de gând flămând, carnea arde.
focul e ascuns în mijlocul palmei, unde asprimea
scoarței de copac lasă urme de mușchi și de

lemn,
și umed și uscat –
când e surd, când are urlet de fiară,
când urcă, când coboară,
și iese fum,
jarul îți încălzește tălpile goale și murdare de
scrum,
iar frunzele ude te spală,
și în pădure te afunzi fără urme, tăcerea pădurii
nu are nume, doar acorduri fără glas și fără
strune.
orașul rămâne în urmă mut,
zgomotul se pierde în fundal din ce în ce mai
mult.
asfaltul devine gol și rece,
doar frunzele îi tot țeș rochie fără pereche.
s-a înserat și e frig
trupul e amorțit, vântul rece ne-nghesuie unul într-
altul tot mai mult.
cu genunchii la piept, ne-mbrățișăm în amurg,
și plouă ...
ploaia țeșe pânze de apă,
fiecare picătură apasă câte o clapă:
de pian,
de acorduri strânse în inima ta,
din iubiri și respingeri, și inexplicabile atingeri pe
suflet, undeva în adânc, unde pușini pătrund.
picăturile cad una după alta, în ploi :
și duc cu ele istorii despre noi,
amândoi,
și amintiri,

și iubiri,
și ape tulburi,
și copiii cu părul din raze de soare,
și chiar și albastrul din mare,
și peste verde-pădure, toamna coboară un
curcubeu,
ce măsoară distanța dintre mine și eu,
și rugă înspre cer, când clipa din urmă se
desprinde de timp, ca o schimbare de anotimp.
e toamnă iar...
și curge din arbori culoare, miroase a rășină,
arborii își cicatrizează rănila în tihnă.
e toamnă iar, inima își varsă și ea culoarea, din
cerul ei de azur,
înspre pământ, dinspre pământ înspre mare,
și-n drumul ei, în frunze intră stropii,
pensulele își unduiesc vârful, să dea viață la noi
culori, așa, fără noimă,
dureri dizolvă,
fărâșă cu fărâșă,
tu, ține-mă de mână.
e toamnă iar, la noi în inimă.

Renaștere

ascunse în carapace, pe piele au crescut ace de foc,
să iasă toate dintr-odată, nu au loc,
dar plouă, și apele se tot duc la vale,
pielea ți se face de găină, și închizi ochii și nu
mai ascuți,
măinile le ridici să te prinzi de crengi, și să urci,
precum se cațără copiii mici.
și îmi zâmbești, ne îmbrățișăm fără haine,
descuți,
cu trupurile spălate de ploi,
cu tălpile pline de noroi,
și inimile vii, galopând în neștire prin cotloane în
care ne-au rămas urme din noi.
drumul tău, drumul meu,
amândoi suntem la fel plămădiți, și totuși atât de
diferiți;
și ne zbatem să deschidem ochii –
simțire!
apa e o membrană a corpului ce se leagă de
spirit cu ață subțire,
și mintea leagă și ea nod la năframă,
din cânepa codrului de aramă.

De cine atârnă pământul nostru?

Filele își scutură praful și poveștile
răstălmăcite,
rătăcite,
travestite,
navigând în jurul omului invizibil.
lupii urlă, haita adună.
de cine atârnă pământul nostru?
al nimănu și al tuturor.
stăm în așteptare,
incapabili să ne băgăm în pielea celuilalt,
să ne dăm jos propria piele, căutându-ne drumul.
nici nu-i nevoie.
suntem muritori și trăim cu adevărat abia când
ajungem să fim vecini cu viața sau cu moartea, ironie.
care dintre noi doi învârte roata, fără să citească vreun
manual?
metamorfoza vine dinăuntru acestui pământ.
verde eu,
albastru tu,
și invers,
mare, munte, purtăm în noi
și-n vers,
același zbucium perpetuu,
singuri ne punem căpăstru.